

Firma HYBLER TEXTIL s.r.o.
závod Hrabáčov

plátno

konstruováno v odborném provedení

mistry

(hodinová práce 53.- Kč)

tkadleny

(hodinová práce 43.- až 48.- Kč)

do každého měsíce

Oděvy v předních evropských zemích.

Tipy a triky od odborníků

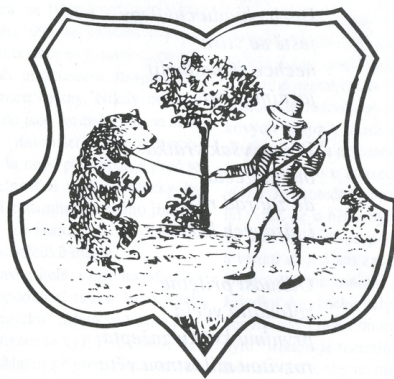
na tv. tomáška č. 141 (1974-1981)

středověk v Praze

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚRADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

BŘEZEN 1997

Jan Kubát

Duben

*Duben už pomalu
pootvívá
vrátka všech
májových přání*

*Dech chladu chvílemi
ještě se vtírá
nechce se podvolit
jarnímu táni*

*Přesto však vrátka
otevře zcela
do zahrad růží
i jásových květů*

*Odkudsi přilétne
zbloudilá včela
prvnímu kvítku zašeptá
rozvitou milostnou větu*

ZPRÁVY z městského úřadu

Zprávy z radnice aneb co se vod posledka ve městě skutečně šustlo / 3

Dne 17. 2. 1997 proběhlo avizované veřejné zasedání městského zastupitelstva. Představitelé města projednávali výsledky hospodaření za rok 1996 a návrh rozpočtu na rok 1997.

Rozbor hospodaření za rok 1996 byl projednán cca za 10 minut, o rozpočtu města na rok 1997 se jednalo cca 2,5 hodin. Dle mého názoru je tento nepoměr v neprospěch zhodnocení hospodaření v minulém roce špatný. Nikdy neškodí podívat se, kde jsou rezervy, kde se stala chyba, kde se dalo ušetřit, kde je rozpočet nedočerpán nebo přečerpán a proč se tak stalo. Odpovědi na tyto otázky by měly pomoci zastupitelům mimo jiné při rozhodování o budoucím přidělování finančních prostředků města.

Městští zastupitelé vzali na vědomí výsledky hospodaření za rok 1996, vzali na vědomí „půjčku“ města ve formě překlenovací úvěru ve výši 1.130.000,- Kč a poté odsouhlasili příjmy města na rok 1997 ve výši 10.931.000,- Kč a výdaje ve výši 10.591.000,- Kč.

Optimistických 340.000,- Kč má být převedeno do rezerv a o čerpání prostředků má být rozhodnuto až na základě naplnění příjmové položky rozpočtu.

Při projednávání návrhu příjmu města na rok 1997 se rozvinula živá roprava o vlastních příjmech města, a to jsou místní poplatky dle OZV města č. 1 o místních poplatcích. Pozornost byla upřena především na poplatky za rekreační pobyt a z ubytovací kapacity. Oba tyto poplatky mají přinést do obecní kasy celkem 550.000,- Kč, což nejsou malé peníze, cca 5% ročních příjmů města. Odsouhlasená suma je dle mého názoru „zbožné přání“, neboť při fungování zotavovny Větrov (cca 100 lůžek), která patřila k řádným plátcům, byl výnos těchto obou poplatků v průměru posledních třech let cca 370.000,- Kč (Větrov cca 120.000,- korun).

„Potenciální plátců“ těchto poplatků vědí moc dobře, jak je město bezbranné, že v podstatě nemá žádnou právní oporu v postihu neplatičů. Je skutečně nechtuté poslouchat bláboly o kamarádech z „markových krajin“, které tady mnozí hostí zcela zdarma a dokonce ještě za ně platí tvrdou měnou u souseda, který má ještě volno. Je skutečně trapné, když ubytovatel tvrdí, že u něho byly samé osoby do 18 let, za které se poplatky nevybírají, a venku stojí 5 aut západní provenience. Oblbování má mnoho podob, záleží na žaludku dotyčného subjektu. Velmi oblíbeným, ale v právním marasmu „přijatelným“ trikem je teatrální „usmrknutí“ do městské kasy, aby na mě nemohli, a když už jsem přispěl městu, tak jim pořádně nadám za všechny „bordely“ ve městě. Velmi průhledné a velmi časté. Nehodlám nikomu kázat. Někdy to je však na vatu do uší. Všechny poctivé ubytovatele se výše uvedené netýká.

MZ odsouhlasilo k této problematice usnesení o zveřejnění jmenovitého seznamu poplatníků a výše poplatku, kterým „přispějí“ do obecní pokladny. Toto opatření však bude nutné dle mého názoru konzultovat s právníkem.

Při projednávání návrhů výdajů na rok 1997 byla rozprava neméně živá a překvapivě razantní a plodná. Škrty ve výši cca 500.000,- Kč jsou toho dokladem.

Pro obyvatele je nejdůležitější konstatací, že bude k termínu 31. 5. 1997 zrušena městská policie ve Vysokém nad Jizerou, opět bylo zavedeno přerušované svícení VO, byla zrušena funkce výběřčího poplatků za VP na náměstí ve Vysokém nad Jizerou.

Nejvyšší částky byly směřovány do veřejné vodovodní sítě, komunálních služeb a územního rozvoje, činnosti místní správy a ke splácení úvěru. Žádná nová investiční akce nebude zahájena. Prostředky zbývají pouze na minimální údržbu a zabezpečení chodu zařízení ve správě města. Žádné hopsa, hejsa...

Rozpočet byl přijat. Ne všem bylo vyhověno. Doufám jen, že se našemu městu vyhne „móda škrtnutí“, když to nesype, jak bylo narůžovo lakováno.

*Ing. Pavel Štěpánek,
tajemník MěÚ*

ČESKÉ PŘÍSLOVÍ

*Věřitelé mají vždycky
lepší paměť než dlužníci.*

Upozornění

Kontejner domovního odpadu od hřbitova je přemístěn k nové budově hasičské zbrojnice (otevřeno každou sudou sobotu).

Sběr starého papíru se koná 2. 4. 1997 od 13 do 16 hod. také v prostorách hasičské zbrojnice.

Poděkování

✧ Vlastivědné muzeum ve Vysokém nad Jizerou touto cestou děkuje panu ing. Mil. Vaváčkovi z Tábora za anglický překlad průvodce muzeem a paní Lence Doležalové z Vysokého za překlad průvodce muzeem do ruštiny.

✧ Dík si zaslouží pan Josef Harčarik z Vysokého za předání nalezené peněženky na MěÚ. Peněženka obsahovala i doklady a nezanedbatelný finanční obnos. Majitelka byla ihned vyrozuměna.

Takových poctivých nálezců se v současné době boužel mnoho nenachází. V nejlepším případě se najdou doklady v odpadkovém koši.

✧ Firmě František Matoušek - zemní práce - děkuje MěÚ za bezplatný úklid sněhu v ulicích města.

Vážení občané

ve letošním roce bude pokračovat výstavba místní telekomunikační sítě ve Vašem městě a rovněž ve Sklenářicích. Výstavbu bude realizovat firma L. a C. veřejná obchodní společnost z Litoměřic, která již dokončovala předchozí etapu výstavby započatou a značně zkomplikovanou jednou z pražských firem. Věříme, že jste k našim pracovníkům neměli žádné výhrady a uvítáte, že v práci bude pokračovat opět stejný kolektiv pracovníků, který si navíc vytvořil velmi blízký vztah k Vašemu příjemnému městu.

Práce začnou v průběhu měsíce března, kdy vzhledem k počasí je vhodná doba pro montáž vnitřních rozvodů, které budeme provádět v domech a bytech, kde jsou již instalovány stávající telefonní stanice, a v domech, jejichž majitelé nebo nájemníci mají podanou žádost o zřízení nového telefonu. Navíc budou naši pracovníci vybaveni formuláři telefonních přihlášek, které můžete ihned vyplnit a my je odevzdáme na odbytovém oddělení PST Telecom v Semilech, čímž splníte jednu z podmínek k přidělení tel. přípojky již v tomto roce. Naše pracovníky, kteří se Vám prokáží firemní průkazkou, můžete bez obav pustit do prostor Vašich domů a bytů. Dojednájí s Vámi způsob a místo umístění účastnického rozvaděče na Váš dům, ukončení přípojky ve Vašich prostorách a místo zřízení telefonní zásuvky. Po dokončené práci po sobě denně uklidí, je to součástí jejich povinností.

Podle počasí začnou v měsíci dubnu výkopové práce, a to propojením ústředny Vysoké n. J. se Sklenářicemi. Dále bude kompletně realizována kabelizace ve Sklenářicích a dokončena část Vysokého, kde

se dosud nekabelizovalo, t. j. především náměstí a jeho okolí a výpad na Třič. Dokončení prací je plánováno na 30. 9. 1997.

Případné připomínky nebo stížnosti je možno adresovat na ředitele firmy (J. Lechner, A. Muchy 421/8, 41201 Litoměřice, tel. 0416/8233), nebo na hlavního stavbyvedoucího p. Žitného, tel. 0602/405014.

Rádi mezi sebou uvítáme i vážné zájeme o práci i brigádníky v oborech elektro-mechanik, montér telekomunikačních sítí, řidič nákladního auta, bagrista a dělník na výkopových pracích. Se zájemci uzavřeme pracovní smlouvu na dobu určitou. Upozorňujeme, že přijímáme pouze solidní pracovníky se skutečným zájmem o práci. Razítka a potvrzení pro pracovní úřady nedáváme.

Věříme, že nám budete nakloněni a že s Vaší pomocí splníme záměr, aby každý, kdo o to má zájem, měl co nejdříve vlastní telefonní linku.

J. Lechner - ředitel společnosti

Víte, že...

ISS poskytuje nám - obyvatelům města - novou službu. Pan Soukup prodává **propan - butanové láhve** (ve výdejné mezi garážemi a starou budovou školy).

Ceník: **2 kg lahev - 51 Kč**
10 kg lahev - 169 Kč
13 kg lahev - 510 Kč

Otevřeno má od pondělí do pátku, vždy od 7 do 15 hodin.

V případě nutnosti můžete na pana Soukupa zazvonit i v sobotu.

ZŠ

Zápis do 1. třídy

Malý Lukášek oslavil na podzim šesté narozeniny, a to je věk, kdy se začne vážně hovořit o škole. Ale Lukáš na otázku, jak se těší do školy, raději neodpovídal a tradiční dárek k Vánocům - novou školní tašku - si také nepřál. Ještě, že má moudré rodiče, kteří ho do něčeho nenutili, ani mu neslibovali všechno možné, ale trpělivě čekali, až přijde čas.

V den zápisu do 1. třídy zůstali oba rodiče doma ze zaměstnání, aby doprovodili svého syna do školy. Odtud se pak vydali do města, kde společně koupili novou tašku, kterou si Lukáš hned vyzkoušel. Slavnostní oběd v hezkém prostředí restaurace u Kovářů a rodinná procházka zakončily tento významný den.

Potkala jsem tuto spokojenou rodinku právě, když se vraceli domů, a měla jsem moc hezký pocit z toho, jak rozumně a citlivě se títo rodiče zachovali a jak ze zápisu do 1. třídy udělali den s velkým D. Všichni budoucí prvňáčci by měli dostávat pravdivé informace o škole, nic jim nepřikrášlovat, neslibovat, co není pravda, ale na druhé straně jim školou ani nevyhrožovat. Pak nepůjdou do školy se strachem, ani nebudou zklamaní.

U nás proběhl zápis do 1. třídy 6. února. Z 36 pozvaných dětí bylo nakonec zapsáno 21 do Vysokého a 2 do Roprahtic. Přeji všem prvňáčkům hodně úspěchů a rodičům hodně radosti z jejich dětí.

*D. Nýdrlová,
ředitelka ZŠ*

Výuka hry na klavír

V září 1996 byla na zdejší ZŠ otevřena třída s výukou hry na klavír, která spadá pod ZUŠ v Jablonci nad Jizerou.

Snažíme se tak vyjít vstříc dětem, které do tohoto školního roku musely dojíždět do Jablonce. Vysoké děti projevily o hru na klavír zájem a mimo původně plánované úterý se vyučuje i ve středu. Samozřejmě by toto nešlo uskutečnit bez podpory zdejší školy. Děkujeme proto paní ředitelce a celému kolektivu ZŠ, kteří nám ochotně vycházejí vstříc.

P. V.

Škola a drogy

Problém drog nebo také omamných a psychotropních látek (OPL) je nepříjemnou, byť pochopitelnou daní za naši demokracii. Strohá fakta z oficiálních sociologických a zdravotních průzkumů hovoří takto: za pouhý rok 1995 se počet registrovaných uživatelů drog zdvojnásobil, také od roku 1996 se předpokládá stejný trend, největší podíl na tomto růstu má mládež ve věku od 14 do 19 let, 42,7% středoškoláků přiznává přímou zkušenost s drogou, přičemž dnes není střední škola, na které by nebyla droga dostupná, a 67% mladých lidí uvádí, že informace o drogách nedostávají od škol, ani od rodičů, nýbrž od vrstevníků a televize.

Do počátku 90. let byl náš trh pro zahraniční výrobce a distributory OPL nezajímavý /mimořádně podnikání v této oblasti lze v míře ziskovosti přirovnat snad jen k obchodu se zbraněmi/ a Česká republika byla především „tranzitní zemí“, přes

kterou se drogy dostávaly z jihovýchodu a východu na západ. Od doby, co se náš stát otevřel Evropě, česká koruna zpevněla svůj kurz a stala se volně směnitelnou, začal se narkotický průmysl zajímat i o naše teritorium a Česká republika se stala cíleně „zemí spotřebitelskou“. /Je známo, že distributoři, kteří si svoji klientelu teprve budují, podhodnocují prodejní ceny OPL a čekají, až se zvětší počet i závislost narkomanů, aby pak ceny vyrovnali světovým standardům/.

Bránit se dalšímu pronikání drog do společnosti a zvyšování počtu mladistvých závislých lze obecně ve dvou liniích, represivní, tedy pomocí bezpečnostních složek a soudů, a preventivní. Náš stát se rozhodl obě cesty kombinovat, ovšem vzhledem k tomu, že současný legislativní systém týkající se potírání OPL je nedostatečný, zůstává dnes pilířem protidrogové činnosti prevence.

Centra osvěty, vysvětlování, varování a diskuzi by měly být rodina a škola. Stejně jako jinde i na Základní škole ve Vysokém byla zřízena podle ministerského pokynu protidrogová komise, která má prevenci koordinovat. Tématu drog se podařilo proniknout do předmětů občanské a rodinné výchovy. A škola též navázala úzkou spolupráci s okresním protidrogovým koordinátorem panem Pochopem. I školní protidrogový koordinátor má už nyní možnost využití řady odborné literatury a metodických pomůcek. Mezi ně kupříkladu patří i video pořady nebo drogový kufík, na kterém může vyučující žákům představit u nás se vyskytující OPL, vysvětlit jejich účinky, příznaky, ale hlavně - to podstatné - rizika. Je možné, že takováto názorová otevřenost v informo-

vání vůči žákům vzbudí u někoho podiv nebo pochyby. Je třeba si pak ale uvědomit, že drogu může našemu dítěti poprvé představit až „dobrý kamarád“, který se při jejím definování nezmůže na víc, než komentář: Je to fakt něco, zkus to. Nedomnívejme se, že když s mládeží nebudeme o drogách hovořit, tak je od kontaktu s nimi uchráníme. Vždyť je známá pravda, že neznalost plodí zvědavost a od ní už je jen krůček k pokoušení to zkusit.

A tak se nebojme s dětmi mluvit ani o drogách, právě proto, aby případně jednou věděly, proč říci NE.

Mgr. Petr Pýcha

ISS

Náš maturitní ples

Dne 11. 1. 1997 se v Kulturním domě KC GOLF Semily konal maturitní ples třídy 4. RŠ. Ples byl zahájen slavnostním uvítáním a nástupem maturantek k šerpaní. Po přípitku následovalo sólo s rodiči a volná zábava. Kolem desáté hodiny proběhla soutěž o pěkné ceny a celý ples zakončila hlavní tombola, do které přispěli bohaté sponzoři, a dražba králíka. Po celou dobu plesu byla možnost zakoupit si lístky na malou tombolu a průběžně se občerstvovat chlebíčky, které připravily dívky z RŠ.

Dobrá hudba navodila příjemnou atmosféru, která vydržela až do samého zakončení plesu.

J. Wasserbauerová, 4. RŠ

Z KULTURY

Mezi Čechy v Chorvatsku

část 2. závěrečná

Paní Hubačiková, pět představení v jednom týdnu dá určitě zabrat. Měli jste čas prohlédnout si alespoň některá města?

Vždy dopoledne jsme měli volno. Na představení jsme se chystali až odpoledne. Měli jsme tak možnost prohlédnout si, aspoň trochu, všechna města, která jsme projížděli. Nezapomenutelným zážitkem pro všechny jistě zůstane návštěva Prekopakry a lázeňského města Lipiku, neboť právě tato místa byla válkou zasažena velmi krutě. Byli jsme však navštívit i krásné přímořské letovisko Opatije, kterému se naopak hrůzy války vyhnuly. V Bjelovaru jsme byli na exkurzi v mlékárně, kde jsme pobesedovali s jejím ředitelem - Čechem. V Mateřské škole v Daruvaru, která nese krásné jméno „Ferda mravenec“, pro nás děti připravily krátké vystoupení. Velmi mile nás překvapili tím, že znají Krakonošovy pohádky. Zazpívala jsem jim krkonošskou ukolébavku „Usni dítě, usni v krátku“... Seděla jsem tam mezi dětmi na malé dětské židličce a všichni jsme prožili takovou „boží“ chvíli.

Když se řekne Chorvatsko, asi každý si představí moře a hlavně sluníčko.

Jak to tam vypadalo v první polovině listopadu?

Měli jsme opravdu krásné počasí. 20 až 21 nad nulou. Mohli jsme chodit v krátkých rukávech. Vysloveně na koupání to nebylo, ale do moře jsme si sáhli. Bylo nesmírně hezké dívat se přitom na vysoké štíty hor. Vůbec ta barevná paleta podzimu a jakýsi zvláštní kontrast: vidíte parky plné mandarinek a různých exotických stromů a za nimi se vypínají zasněžené hory.

Když vás poslouchám, ani se mi nechce ptát na válku. Ale přece, jaké to tam je z tohoto úhlu pohledu?

Stopy války jsou tam více méně vidět leckde. A jsou hrozná. Díra po kulkách kolem oken a dveří, krátery po minách v asfaltových silnicích, nové zničené domy, z nichž trčí jenom komíny, to je jedna strana mince. Stejně pocity v nás však vyvolal např. i nový památník obětem této války, postavený v Daruvaru. Až nám běhal mráz po zádech, na kolik českých jmen jsme tam narazili. Přitom to byly ročníky 1968, 1972... Daruvaru samotného se to tolik nedotklo, ale mnoho padlých bylo právě z této oblasti.

Nebála jste se, když jste tam odjížděli?

Pamatuji si konec II. světové války a bylo to ve mně dlouho. Když jsme jeli do Chorvatska, nemyslela jsem na to, že by se mohlo něco stát, brala jsem to jako věc, která je dávno pryč. Přijetí ve Rijeci bylo navíc natolik spontánní a laskavé, že jsme se cítili, jako bychom přijeli domů. Téma války je tam však ještě samozřejmě stále živé, při rozhovoru se k ní lidé často dostanou a je vidět, že je dojmá. Často zaslzejí i muži...

Poznali jste se s našimi krajany. Jak žijí?

Jejich způsob života je jiný, ale mně se líbil. Lidé se tam více setkávají, vzpomínají a přitom mluví česky. Vydávají různá periodika, i pro děti, přehledy, atd. Tím je jejich informovanost i o tom všem, co se děje v naší vlasti, velmi dobrá. Aktivní jsou tamní krajanské spolky - České besedy. Jako ostatní Chorvaté v této době i naši krajané si hodně pomáhají.

Paní Hubačiková, z toho, jak o svém pobytu v této zemi mluvíte, je cítit, že se vám tam líbilo. Přeji vám, ať se tam buď pracovně nebo soukromě brzy opět dostanete.

Ptala se Alice Sládková

Maškarní rej dětí očima několika účastníků

V sobotu 1. března se to v budově divadla Krakonoš hemžilo různými princeznami, vodníky, čarodějnicemi, červenými Karkulkami i jinými pohádkovými bytostmi. Konal se totiž dětský karneval, který pořádal divadelní spolek Krakonoš za pomoci sponzorů - MěÚ Vysoké n. J. a pana Luboše Králíka. Krásná výzdoba i pěkná hudba, o kterou se staral pan Jan Bukovjan, tvořily pěknou a veselou atmosféru a děti nadšeně tancovaly, skákaly a snažily se ukořistit alespoň jeden balónek, kterých bylo od stropu zavěšeno dost a dost.

Když naše maskované ratolesti omrzelo tancování, mohly začít mlsat. Dobrot bylo hodně. Od bombónků přes výborné zákusky až po tolik oblíbené hranolky. Asi v polovině plesání se přišel podívat i kašpárek z pohádky, který s sebou přivedl princeznu Růženu a prince. Děti si s nimi zasoutěžily a každé od prince dostalo čokoládku a mohlo si dojít pro limonádu.

A co na závěr? Všichni se pěkně rozloučili a mohlo se říci: „Na shledanou na dětský den“, protože ten už se také blíží a bude ho pořádat opět místní divadelní spolek Krakonoš.

✪ Prvního tohoto měsíce jsem byl na dětském maškarním bále. Byl jsem v šatně a musím říct, že tam bylo opravdu dost lidí. Masky byly moc hezké, hlavně se mi líbila maska mafiána. Co mi tam ale vadilo, je to, že bylo i dost dětí, které běžaly po chodbě a propichovaly balónky. Ze všeho nejvíce se mi líbila výzdoba sálu. Ta byla opravdu nádherná.

✪ Na dětském maškarním plesu jsem měl službu v šatně. Ta se otevřela v půl jedné a lidé začali chodit. Objevila se spousta masek: červená Karkulka, Zoro, myslivec, několik Batmanů, kovbojové, indiáni a indiánky, mafián, dokonce i několik koček a jiných zvířat.

Byla tu i spousta lidí bez masek. Všichni se výtečně bavili. K tomu jim pomáhal skvělá hudba. Také výzdoba sálu, aspoň podle doslechu, se líbila. Konec konců, také ji dělaly paní učitelky, které v tom mají praxi. V programu bylo i několik soutěží, které každého návštěvníka zaujaly.

Bál končil okolo půl šesté, a tak lidé odcházeli, na rozdíl od bálů pro dospělé, střízliví.

120 let od narození Dr. Vincence Kramáře (1877-1960)

Tento výtvarný kritik, teoretik a historik výtvarného umění se narodil 8. 5. 1877 ve Vysokém nad Jizerou jako syn obchodníka čp. 137. Studoval na Akademii výtvarných umění a Universitě Karlově v Praze a ve Vídni u Fr. Wickhoffa a A. Riegla. Podnikl cesty do Itálie, Německa, Belgie, Nizozemí a Francie a po čtrnáctiletém pobytu v cizině, kde se zabýval studiem tamního výtvarného umění, se definitivně vrátil do vlasti, do Prahy. Pak do jeho života zasáhla 1. světová válka, vrátil se až v roce 1919. Po návratu jej Ministerstvo školství pověřilo řízením Obrazárny vlasteneckých přátel umění v Čechách.

Již před 1. svět. válkou se Vincenc Kramář začal zajímat o nové proudy v současném umění nejen jako odborník, ale i sběratel. Centrem jeho pozornosti byl Pablo Picasso. V roce 1921 vyšla jeho obsáhlá studie kubismu. V roce 1937 formuloval myšlenku, že „umění je konečnou jedinou a není možno rozumětí starému umění a jít životem bez zájmu o soudobou tvorbu“, kterou se také v životě řídil. Jako dlouholetý ředitel Obrazárny společnosti vlasteneckých přátel se staral o doplnění sbírek a zaváděl nové metody restaurační a conservační práce.

Po osvobození mu bylo nabídnuto místo vedení Národní galerie, ale pro vysoký věk přenechal místo mladším.

Základním článkem jeho odborné činnosti jsou vědecké práce, eseje, studie vztahující se k dílům starého umění (Rem-

brand, Greco, Goya, česká gotika, Škréta, Tkadlík aj.), poutala jej gotika, baroko, klasičtější jako Chittussi, Slavíček, Preisler a zejména Emil Filla, Kubišta, Beneš, Procházka, Čapek, Špála, Šíma a Tichý.

V neposlední řadě se pak zasloužil o nákupy moderního francouzského umění, které na sklonku života daroval Národní galerii, dědici „jeho“ Obrazárny. Jedná se o jedinečnou kolekce Picassových, Braquových a Derainových obrazů.

Nejstarší památka Vysokého, dřevěná socha Madony, byla jeho přičiněním zreštaurována a určen její původ do 1. pol. 14. století.

*Jana Vaváčková,
vlastivědné muzeum*

Letošní výstavy děl sochaře Josefa Mařatky

V galerii vysokého muzea se v současnosti lze seznámit s dílem některých výtvarných umělců spjatých různými způsoby s Vysokým a okolím. Jsou to vystaveny i dva rodinou darované sádrové odlitky plastik velmi uznávaného sochaře Josefa Mařatky, žáka J. V. Myslbeka a francouze A. Rodina. Sochař Mařatka pocházel z vysoké ševcovské rodiny. Jeho otec si otevřel živnost v Praze, kde se mu narodil 21. 5. 1874 syn Josef. U příležitosti 60. výročí mistryni smrti (20. 4. 1937) uspořádala mu od 16. 1. do 28. 2. 1997 galerie Dr. Miro Smoláka v románských prostorách kláštera premonstrátů na

Strahově v Praze velmi zdařilou a z větší části prodejní výstavu více než sta předmětů. Byly to plastiky, af akty, alegorie, portréty, či studie nohou, rukou, dále kresby, akvarely, skicáře, fotografie jeho osoby a díla, rovněž plakáty z výstav, literatura o něm a různé osobní památky.

Byl zde i neprodejný mramorový ženský akt „Vzpomínka“, jehož bronzové odlitky na objednávkou by kupce stály 150 000,- Kč. Byla to jedna z obou plastik, jejíž sádrové odlitky jsou vystaveny ve Vysokém. Druhá z nich, nejslavnější Mařatkou vytvořená podobizna hlavy Antonína Dvořáka, na výstavě chyběla. Byla zastoupena jen drobnou plastikou hlavy téhož skladatele. Originál bylo možné ve stejné době nalézt na výstavě „Antonín Dvořák ve výtvarném umění“, otevřené do 23. 3. 1997 v Muzeu Antonína Dvořáka v novoměstské vile Amerika spolu s díly M. Švabinského, J. Ženíška, L. Šalouna, F. Bilka a dalších.

Zahájení výstavy ve strahovském klášteře se zúčastnil i sochařův syn Zdeněk, narozený v Praze 27. 6. 1914, dnes profesor vnitřního lékařství MUDr. Zdeněk Mařatka, Dr. Cs.

M. L. Jakl

V Pekle

Prosím vás, nelekejte se, nechci vám vyprávět o luciferových chasnicích, ani o hříšnicích, které právem smahne oheň pekelny.

Myslím si, že lidé na horách si za svého života užijí starostí, trápení a té „stra-

pace v slzavém údolí“ v hojně míře. A tak si své peklo někdy odbudou už pomalu za svého života zde na zemi. Sám nejmocnější po jejich smrti všechny pustí nebeskou branou, aby si alespoň užili hojně rajského a věčného života.

Na okraji naší obce Tříč, kde jsou již poslední obytná stavení, začíná lesnaté údolí, táhnoucí se směrem východním k řece Jizeře. Uprostřed údolí kлокotá a svými peřejemi poskakuje „černý potůček“. Obě stráně jsou skoro neproniknutelně zarostlé jehličnatým i listnatým porostem. Údolíčku se již po mnoho a mnoho let říká „Peklo“.

Ale nebylo tomu tak od pradávna, stávalo zde pět stavení. Pochází odtud rod Tomášů. Balatků, Martinců, Votočků a Hnyků. Vzpomínám si na chaloupky, přilepené na stráni jak vlaštovčí hnízda. „U Tomášů“ otevřeným oknem, vyzdobeným růžovými muškáty, pronikal do světnice ptačí zpěv a šum pod okny protékajícího potůčku. Ze světnice se vcházelo do tmavé předsínky, odtud i do malého chlívka, byl z obou stran vysekán ve skále. Úzká pěšinka vedla dále k malé stodůlce se šindelovou střeou. Před stavením na malé louce stála vysoká jablonoň, nahoře na stráni obdělával hospodář malé poličko. Obdělávalo se ručně, později si hospodář objednával potah. Hnůj na poličko se nosil v krúsní nebo se vyvážel pomocí „jana“ v kortoučích. Každá skýva chleba byla mnohonásobně zasloužená. Kamení z polička hospodář ukládal na hromady, jsou ještě dnes patry na zarostlé stráni. Kamení na nich mechem nezarůstá, je ještě stále slané od hospodářova potu. Louky ani polička na stráni nestačily k obživ-

vě, a tak obyvatelé údolíčka chodili za prací do tkalcovny hedvábí na Hradsko nebo do okolních textilek. Tak běžela celá dlouhá léta. Po skončení druhé světové války lidé údolíčko opustili, odešli za „lepším“ dál do světa.

Ubíhal čas, polička zpustla a straně ze všech stran objal les.

V noře pod převislou skalkou nalezl svůj klid samotář jezevec. Jen na slunném místě kvetou k podzimu náprstníky, jahody a voní mateřídouška. Bývalou cestu obklopily buky, svým zlatým listím posejí zem. Děšť a sníh pak zlato smyjí a uloží hluboko do tajných slojí.

Když odtud odcházím, ohlédnou se, v cárech mlhy stídně vystupují uprostřed údolíčka obrysy smrků a do mé mysli pronikají útržky dávno zašlých vzpomínek.

Jirka Marek

Z HISTORIE dávne i nedávne

Kronika Sklenařická

Část 7.

Sklářská pec 1376

Výzkum ve Sklenařicích r. 1956 - z nálezové zprávy:

Lokalizace naleziště - „Na hutništi“ na poli rolníka M. Blažka č. 793 v severozápadní části sklenařického katastru,

pod Tomášovým křížem u kapličky, nad nevysokým úvozem cesty zv. Královína.

Geologické složení místa - krystalická břidlice - fylit a jíl. Kolem poloviny 16. stol. zde již hut neexistovala.

Při stavbě vodovodu ze Štěpánky do Vysokého r. 1928 byly nalezeny zbytky skloviny, dnes neznámé. Několik svědků pracujících na stavbě to potvrdilo - M. Metelka z Vysokého ukázal přesné místo.

Archeologický výzkum - je významný z hlediska historického - šlo o hut písečnou doloženou - i archeologického - šlo o první výzkum tohoto druhu.

Byl zahájen 4. 6. a ukončen 13. 7. 1956. Vedením byla pověřena dr. Dagmar Hejdová. Jako dělníci pracovali Josef Kopa z Vysokého a Ladislav Ryppl ze Sklenařic. Také Ant. Šilhán z Vysokého. Vypomáhali i sklenařičtí školáci Petr a Ladislav Habovi. Záběry z konečné fáze a krajinu fotografoval Zdenko Feyfar. Negativy jsou uloženy v archivu fotografií Umělecko průmyslového muzea v Praze.

V organizačním zajišťování pomáhala paní Františka Jandová z Vlastivědného muzea ve Vysokém.

Byly provedeny 4 sondy.

Archeologické objekty - objevovala se černá zemina krytá žlutavě bílou vrstvou rozpadající se v ruce na jemný písek, dále jíla a v něm drobné kameny. Rozbozem, který provedlo geologické oddělení Národního muzea, bylo zjištěno, že jde o ložisko manganu.

Při 3. sondě se objevila suť kamenů tvořící zhruba obdélkový půdorys 2,5 x 7 m. Ten byl příčně přetát pruhem širokým 0,80 - 1 m, v němž se vyskytovaly pouze menší roztroušené kameny. Bylo

nalezeno množství křemene rozměklého a velký kus - spečený sklářský kámen.

V jedné části suti byly neopracované kameny spojeny jílem i v několika vrstvách nad sebou, zadní stranou opřeny o stupňovitý spád zvětralé skály, tvořily souvislou nepravidelnou řadu. Příčná řada velikých kamenů, protáhlých, o rozměrech 0, 80, 0, 50 m na kratších lícovaných stranách ležících šikmo těsně vedle sebe, v jižní části sondy. V severní části sondy se v hloubce 0, 95 m objevil pruh drobného kamení - 10 cm vrstva. Nízká stěna zvětralé skály vytvářela stupňovitý spád. Nebylo pochyb, že jde o umělý zásah. Šlo zřejmě o zbytky nějaké stavby.

Iva Řehořová

Vysočti ve světě část 2/3 - závěrečná

Z Tříče na Špicberky

Lenko, dlouhou dobu jste vy tři Češi žili v podstatě sami a poté, co mladší kolega utrpěl úraz a musel se vrátit domů, jste poslední měsíc byli dokonce pouze ve dvou. Nepocífovali jste i přes občasná návštěvy „báze“ přílišnou izolovanost? Co ponorková nemoc?

Ponorkové nemoci jsem se bál, v podobných případech se s ní samozřejmě musí počítat, ale zvládl jsem ji doce-

la dobře. Navíc jsme na naší malé základně měli vysílačku Jefferson, která nám umožňovala nutné základní spojení s „bází“. Jeho kvalitu sice ovlivňovalo počasí, ale přístroj sloužil. Velký význam pro nás měl např. při zjišťování povětrnostních podmínek, před plánovanou návštěvou „báze“. I když počasí bylo velmi proměnlivé, tamní meteorologové nám mohli sdělit alespoň momentální situaci a stav tlaku. Vysílačka pro nás představovala i možnost popovídat si.

Jak jste trávili volný čas?

Volný čas se dal dost těžko oddělit od ostatního času, dělali jsme, co bylo třeba a co nás zajímalo. Samozřejmě vše řídilo především počasí, které se měnilo dost rychle a často. Za volný čas by snad šly označit večery, kdy jsme si každý psal deník, nebo dny, kdy přišlo tak, že nebylo možné se zdržovat venku. I tehdy se stále mluvilo a přemýšlelo o aktuálních problémech a způsobech řešení nějaké práce, a především si každý kontroloval výbavu, spravovalo se, pralo, improvizovalo.

Měli jste k dispozici i nějaké dopravní prostředky, nebo jste byli odkázáni výlučně na své nohy?

Nachodili jsme se hodně, běžná obchůzka čela ledovce trvala tři až čtyři hodiny, cesta na „bázi“ pak kolem šesti hodin. Nelze to však srovnávat s chůzí v našich terénech, neboť změkklá tundra a i morény pohyb značně ztěžovaly a zpomalovaly. Měli jsme možnost používat také lodku se závěsným motorem a později - při nástupu zimy - sněžný skútr se saněmi, za ním se dalo jet i na lyžích.

Jak na vás tamní oblast působila „zvukově“?

Už jsem se zmínila o koloniích ptáků, kteří doslova křičeli. Ale abych byla přesná, týkalo se to léta. Po jejich odletu nastalo ticho, ovšem nebylo absolutní. Vítr a moře je také slyšet, a když ledy ve vodě narážejí do sebe, jsou to silné rány. Nad územím, kde jsme žili, nevedly sice žádné letecké trasy, ale jednu noc jsme slyšeli letadlo. Tehdy se čerti ženili, byl silný vítr, déšť, mraky visely velmi nízko. Na druhý den ráno jsme se dozvěděli, že v blízkosti Longyearbyen nějaký stroj havaroval. Na zpáteční cestě domů jsme strávili tři dny u karmelitánek v norském Tromsø a bylo zvláštní, jak mě tam zpočátku unavovalo vnímat delší dobu řeč.

Bydleli jste přímo u řádových sester?

Ne, u polských kněží. K sestřám jsme docházeli a bylo to tam velmi zajímavé. Žijí v nově postaveném klášteře, který, až na výjimky povolované ve vážných případech, neopouštějí. Žijí z darů. Jejich působení na takovém místě má velký význam. Životní podmínky jsou tam dost drsné a polární noci ne každý psychicky dobře zvládá. Pro mnohé lidi jsou tak jepťišky duševní útěchou a posilou.

Dostali jste se na Špicberkách i do nějakých měst?

Na Špicberkách jsme nenavštívili žádné město. Jednak by to zřejmě bylo příliš složité, a hlavně nějaké průmyslové centrum nebo jeho zárodky - jsou tam velké zásoby uhlí - nás příliš nelákaly. Fjord Hornsund a jeho okolí nám plně vyhovovaly a postačovaly.

Jak jste se v cizině domlouvala?

Když jsem potřebovala s někým komunikovat cestou, nabídla jsem mu možnost výběru mezi angličtinou a němčinou. Lidé pokaždě volili angličtinu. K tomu jsem používala „mezinárodní řeč“ - ruce a nohy. Za celou dobu se mi nestalo, že bych se nedomluvila. Lidé byli vůbec ohromně přívětiví, pokud si mysleli nebo viděli, že potřebujeme pomoc, sami od sebe projevovali zájem. Nikdo nebyl nervózní... S Poláky na „bázi“ to také nebyl problém - mluvili jsme každý po svém a rozuměli jsme si. Navíc jsme si oboustranně obohatili své slovníky. Ještě po návratu domů se mi stávalo, že jsem bezděky použila nějaký polský výraz.

Lenko, nezbyvá mi, než se vás zeptat na zpáteční cestu. To, že spolu mluvíme teď, znamená, že jste nemuseli na Špicberkách přezimovat. Probíhalo všechno hladce?

Určitá pravděpodobnost, že zamrzne moře a loď se pro nás nedostane, zde skutečně byla, a to dost velká. V takovém případě bychom se museli shánět po možnosti leteckého návratu, no anebo přezimovat - to by se mně osobně zamlouvalo asi nejvíc. Ale zpáteční cesta byla naplánována a loď se do fjordu dostala. Dne 5. 11. 1996 jsme se za tmy polární noci nalodili, na rozloučenou nám svítila polární záře a loď Norbjorn (Severní medvěd) se pomalu vydala na plavbu k pobřeží Norska do přístavu Tromsø. Od karmelitánek jsme pak jeli už opět renaultem - kousek Norskem, pak Finskem podél švédské hranice k Botnickému zálivu do Tornia.

Než jsme se dostali do Helsink, museli jsme dvakrát navštívit autoservis. To nám zejména kvůli časovému skluzu trochu zkomplikovalo život, hrozilo, že v Helsinkách zůstaneme viset, ale nakonec jsme se odtud šťastně dostali - nákladní loď Elblag - do Gdyně. Pár dní jsme strávili v Polsku vyřizováním formalit tykajících se naší cesty. Domů jsme dorazili 21. 11. 1996. Pro zajímavost - celkově jsme ujeli asi 1500 kilometrů.

Chtěla byste se na Špicberky ještě někdy podívat?

Krajina se mi líbila a získala si mě natolik, že pokud by byla možnost, ráda bych se tam vrátila.

Lenko, moc vám přeji, aby se vám to splnilo.

Naslouchala Alice Sládková

Vraťme se ještě k plesové sezóně minulých desetiletí. Je to ohlas a „doplňkové“ vzpomínání k článku pí Čeřovské v minulém čísle.

Jak se ve Vysokém tancovalo

Možná, že ti docela mladí ani nevědí, co to jsou šibřinky. Je to taneční maskární zábava na úrovni plesu, ale je provedena v určitém stylu, tedy rázu, který je dán názvem na pozvánkách.

Ve Vysokém se konaly vůbec první šibřinky 31. ledna 1875 v sále „U českého lva“ na náměstí, t. j. bývalém Nečas-

kově hotelu. Šibřinky střídaly merendy a bály.

Když už se tancovalo na radnici (v dnešní budově školy), stojí za zmínku zápis o „nádherné a pracné dekoraci šibřinek, kde se nacházel krásný vodotrysk umístěný pod galerií v zeleni palem, tiše šumící a příjemně zvlhčující vydýchaný vzduch v sále“.

Tenkrát dámy sedávaly na lavicích kolem sálu a páni bývali v tehdejší přilehlé garderobě, jak staří říkali „kvadro-bě“ a popijei své pivečko. Muzikanti hrávali na galerií a začátek byl zahajován nějakou slavnostní ouverturou. Pak zazněl houpačný valčík a zábava se rozproudila. To bývalo v době za císaře pána.

Po I. světové válce začal nový svobodný život, byla postavena sokolovna a divadlo, a tak bylo kde tančit.

V Krakonoši se většinou odbyvaly ochotnické, hasičské a živnostenské plesy a v sokolovně šibřinky.

Jednou při pořádání „Černo-bílého“ plesu ve stylu Biedermayer zažili pořadatelé nemalou nesnáz. Jak přidělat černé pruhy hedvábného papíru na bílou stěnu? Když to bylo vyřešeno přilepením, likvidace celé dekorace byla ještě problematictější. Pruhy tak držely, že se stěny musely namočit, omýt a pak celý sál vymalovat. Aby se přístě nemuselo zas hned malovat, koupila se dekorace na příští šibřinky na inzerát a měla ráz „Všemi díly světa“. Jenže se musela podle místního sálu různě upravovat. Problém bylo zděné zábradlí na galerií, tam se nic nehodilo. A tak malíř Olda Vodseďálek namaloval řadu opic v různých pozicích. Tato část dekorace se nejvíce líbila. Celou dekoraci chtěli odkoupit do Poniklé. Naším pořadatelem

se však „opičí část“ tak líbila, že si ji chtěli ponechat. Když ponikeltí zjistili, že tam opice nejsou, dekoraci nekoupili. Šibřinky se vydařily, pořadatelé byli oblečeni jako námořní důstojníci a muzikanti hráli na palubě lodi. Bylo to 1. února 1936.

Pak následovalo několik dalších šibřinek. Nádherné byly „V pohádkové říši Krakonošově“. Celý sál se proměnil v třípytíou krápníkovou jeskyni. V průčelí sálu přes panorama hor a Vysokého hleděl na tančící sám Krakonoš. Celá dekorace jeskyně byla papírová. Při všem nadšení z té krásy nikoho nenapadlo, jak snadno mohlo dojít k požáru a možná velkému neštěstí. Až po letech myšlenka zamrazila. Ale tenkrát to Krakonoš uhlídal.

Další rok byla dekorace velmi moderní z vlnité lepenky po stěnách, stříkaná různými barvami. Odpovídala svému rázu „Na vlnách radia a televize“. Považte, že už v roce 1938 jsme měli ve Vysokém televizi!

Každé šibřinky měly nějakou půlnoční scénu. Na těchto vysílala vesocká „televize“ tance různých národů. Temperamentní Maďarky tančily čardáš, Španěle a Španělky v mantilách bolero. Příjem tohoto televizního programu byl nerušený, jasný. Jen kdo měl do půlnoci „přeladěno“, viděl špatně.

Všecky tyto podniky byly vždy vydařené a oblíbené. Jistě by následovaly další, kdyby nepřišla zlá II. světová válka, která přinesla jen utrpení a bolest.

Po těžké a temné době okupace, po ukončení II. světové války, kdy slovo MÍR sládló na jazyku a opájelo, hnalo k rozletu a odvčké touze lidstva tvořit, pracovat, spokojeně žít a radovat se a kdy první taneční veselice v porevoluční radosti jsou

odtančeny, doba od května do podzima ubíhá. Jsou zde první vánoce a prvý masopust v osvobozené vlasti - bujary, dravý, tvořivý!

V roce 1946 se v sokolovně chystají na 1. únor tradiční šibřinky. Po různých návrzích vítězí ráz „Povídám, povídám pohádku“. Vděčné téma pro dekoraci i taneční rej.

Pokračování přístě.

J. Ďoubalíková

SPORT

Středa 16.00 hodin

Každý týden v tomto čase můžete zastihnout ve vysoké tělocvičně „partu“ 4-6 ti letých dětí.

Předškoláci přicházejí na hodinu společného cvičení, her a soutěží. Pro tento školní rok se přihlásilo 32 malých sportovců.

Cvičení je především zaměřeno na všestranný rozvoj pohybových schopností dětí. Během 60 minut střídáme procvičování jednotlivých částí těla se sportovními soutěžemi a hudebně pohybovými hrami. Postupně si děti osvojují i jednoduché cviky na nářadí (lavička, ribstol, kladina, kruhy). Vítanou odměnou pro všechny jsou skoky na trampolíně.

Je radost pozorovat, jak se děti postupem času stávají smělejšími a jistějšími v pohybu.

Toto je „žhavá současnost“, ale dovolte mi i malé ohlédnutí. Středa 18. prosin-

ce 1996 byla malým překvapením. Děti soutěžily v ryze vánočních disciplínách - např. skok do rybníka a lov kaprů, hod ořechem na cíl, vánoční úklid (na úzké lavičce), přeskoky vánočních řetězů aj. Po veselém závodění doplnili malí sportovci energii výborným cukrovým od maminek a čajem. Rozloučili jsme se vánočními koledami. Rodičům, kteří pomohli s organizací celého cvičení, patří poděkování.

A co nás čeká? Možná jaro, ale určitě - STŘEDA 16.00.

Hana Hylmarová

Členové SKI klubu Vysoké nad Jizerou opět v akci

Díky zkušenostem, nasbíraným na mnoha lyžařských závodech i té nejvyšší úrovni, bylo harrachovskými organizátory XXIX. evropských závodů lesáků - lyžařů v klasickém lyžování - EFNS, osloveno vedení Českého SKI klubu ve Vysokém n. J. se žádostí o pomoc při pořádání největší společensko - sportovní akce letošní zimy na území celých Krkonoš, a to včetně zajištění výpočetní techniky pro kompletní zpracování obou závodních dnů.

O tom, že se nebude jednat o úkol lehký, svědčil již rozsah zmíněného závodu. Na čtvrtetní hladké běhy (ženy a mládež 6 km, muži pak 12 km klasickou technikou, zpeštěnou o střelbu z malorážky)

a na páteční štafety (175 družstev) se prezentovalo celkem 1190 závodníků z 19 evropských zemí. Navíc i letošní zima, skoupá na sních, zkomplikovala organizátorům již tak dost těžkou úlohu, ale díky nasazení moderní techniky a neutuchajícímu elánu všech pořadatelů mohly ve čtvrtek v 9,00 hod. vyrazit na trať první dívky a za nimi pak ve třicetivteřinových intervalech další dvojice až do 13.57 hod., kdy se vydalo na trať poslední startovní číslo 1190. Vlastní závody pak byly velkolepou přehlídkou jak závodní - finský běžec Timo Kallio zvládl 12 km i se střelbou v čase pod 37 minut, s kterýmžto časem by mohl skvěle konkurovat i běžeckým reprezentantům ČR - tak i morální síly účastníků. Vždyť závod dokončil i pan Erich Slea-hauf ze SNR s rokem narození - a to není překlep - 1917!!! A tak skvělý dojem z prvního dne trošku pokazilo jenom počasí, které, hlavně v závěru, závodníkům ani pořadatelům moc nepřálo.

Zato na druhý den jako by i sám Krakonoš uznal, že nevšední sportovní zážitky zasluhuje i odpovídající sluneční kulisu. A tak za nádherného dne se před desátou hodinou velice ukázněně seřadilo na start na 140 čtyřčlenných štafetových družstev z celé Evropy. Samotný start štafet, kdy se na výstřel z lovecké pušky vyřídilo celé startovní pole, podporované hlasivkami, řehačkami, zvonci, trubkami, zkrátka vším, čím se nechá vyloudit rámus, byl neopakovatelným zážitkem pro všechny zúčastněné. Diváci tak mohli sledovat nejen výborné sportovní výkony, kde se neztratili ani

naši reprezentanti (skončili na vynikajícím druhém místě za skvělým finským kvartetem), ale i nadšení, s nímž vítala početná skupina Francouzů svého krajan, který za mohutného pokřiku, skrápěn šampaňským, „prokrácel“ do cíle dlouho po čtrnácti hodině.

Co dodat závěrem? Snad poděkovat našim zkušeným rozhodčím. (M. Morávek, J. Buchar, V. Lukáš, Z. Seidl, ing. J. Vašíček), že nám ostatním umožnili být u toho, poděkovat ing. Josefu Hejralovi, že se dokázal orientovat v tak ohromném množství dat a údajů a celý závod perfektně výsledkově zpracovat, poděkovat klukům na kontrolách za předlouhé hodiny stání v lesních úsecích, poděkovat členům fotbalového oddílu TJ Vysoké za jejich podíl na organizaci, poděkovat všem našim paním a dívkám za mravenčí a trpělivou práci při dílčích zpracováních jednotlivých výsledků, poděkovat M. Vodseďáčkovi a Lesnické škole Trutnov za bezpečnou dopravu, zkrátka všem, kteří svým dílem přispěli k dobré reprezentaci vysockého SKI klubu.

Úplně na závěr dovolte ocitovat ing. Miloše Balabána z organizačního výboru XXIX. EFNS, který se s námi v Harrachově loučil slovy: „... a také díky za pomoc vysockým, kteří nám zde pomáhali nejen dnes, ale mnohokrát před tím tak, že se dá říci, že při běžeckých závodech tady v Harrachově pomáháme my jim...“

Přátelé, na dalších závodech - na shledanou!

Ing. I. Hanuš

Odbíjená

Jak jsme vás již informovali v předchozích číslech Větrníku, volejbal ve východočeském kraji dostal podstatných změn.

Z antukových hřišť se přestěhoval na palubovku a celá soutěž krajského přeboru se rozšířila o závěrečnou finálovou skupinu.

V této skupině nastoupila 3 nejlepší družstva z A skupiny Hradec Králové, Vysoké n. J. a Zacléf a 3 družstva z B skupiny Pardubice, Chrudim a Česká Třebová.

Vzájemná utkání ze skupin se započítávají do celkové klasifikace, proto hraje pouze s družstvy ze skupiny B vždy dvě utkání doma a dva zápasy na hřištích hostů. Doufáme, že další zápasy budou pro nás stejně tak úspěšné jako zahájení této finálové skupiny 2. 3. ve Vysokém, kdy jsme porazili družstvo Chrudimí 3:1, 3:0. Na závěr snad jen zbývá pochválit svědomitý přístup všech hráček, neboť odehrát tolik zápasů je skutečně pro každou velice náročné.

Ing. M. Zelinková

Klub českých turistů

Ve stopě první střeoevropské padesátky

V sobotu 8. února 1997 se konal výroční XX. ročník této lyžařsko turistické akce. Počasí lyžařům moc nepřálo. Ještě v pátek se sluníčko na Vysoké usmívalo, ale v sobotu ráno bylo město zahaleno do mlhy, obloha šedivá, jen začít sněžit. Přesto se ze

všech stran sjížděli lyžaři, celé rodiny s dětmi, mládež i starší ženy a muži. Bylo vidět, že jim počasí nevádí a nebrání zúčastnit se tohoto zajímavého a tradičního měření sil. Výsledné číslo účastníků je opravdu pozoruhodné - 531 závodníků už o něčem vypovídá. A jaké bylo složení?

km	děti do 15 let	ženy	muži	celk.	rodinné kolekt.
10 km	23	15	17	55	17
20 km	29	18	25	72	16
30 km	19	44	86	149	26
50 km	8	35	212	255	26
celkem	79	112	340	531	85

V součtu účastníků je uvedeno i 25 pořadateli.

Znavení, ale spokojení zakončili mnozí závodníci tento úspěšný den na skijáckém bále v Krakonoši.

Možná, že na závěr by bylo dobře vzpomenout na úplný začátek první střeoevropské padesátky. Vybíráme z archivu:

Psalo se datum 3. února 1905 - na tento den byl totiž vypsán první lyžařský závod ve střední Evropě se startem ve Vysokém nad Jizerou. V hostinci u Landveru se scházejí kolem 6 hodiny ranní činovníci a závodníci. Panuje určitá nervozita, jak se pojede. Přes noc napadlo hodně sněhu a fouká jako vždy ve Vysokém n. J. Na startu u silnice ke Sklenařicím se staví dvě bojovníků a v 7.30 hodin se vydávají na dlouhou cestu přes Bílou skálu, Kořenov, Nový Svět, podél Mumlavy za děsné sněhové bouře a za ohromného množství sněhu na Labskou louku, Krakonoš, Mísečky, na Žalý a do Jilemnice. Závodníci se na Mísečkách usnuli, že do

cíle dojedou společně, avšak před Žalým se jim takticky vzdálil jilemnický rodák Kraus, který to zde dobře znal a nakonec všem ujel a jako první se objevil v cíli na jilemnickém náměstí v čase 11 hodin a 30 minut. Jako druhý dojel Ant. Bartoň z Vysokého n. Jiz. Po té dorazili dva Němci, Kubát z Benecka a poslední J. Rossler Ořovský z Prahy. Joe Grus a říšský Němec závod vzdali.

XX. ročník tedy úspěšně skončil, ať žije XXI!

Z daných materiálů zpracovala L. Hnyková

Výlet do Krušných hor

KČT Vysoké nad Jizerou uspořádal 20. - 22. 2. 97 třídenní zájezd do Krušných hor. 1. den vedly trasy okolím Mnišku u Rašova, 2. den po německé straně mezi městy Klingenthal a Johanngeorgstادت po krásné upravených tratích.

Tento den jsme si při přechodu hranic v Potůčkách prohlédli největší vietnamskou tržnici Evropy, je to neuvěřitelné množství stánků, kam chodí nakupovat občané Německa.

3. den jsme zakončili hezkou trasou z Božího Daru na Klínovec (nejvyšší hora Krušných hor), dále na Špičák - Plešivec a Perník.

Zájezdu se zúčastnilo 45 osob a každý z účastníků najezdil průměru přes 70 km.

Vedoucí zájezdu J. Jirouš

Společenská kronika

Narození

9. 2. 1997 se narodil v Jilemnici manželům Zdeňce a Jiřimu Davidovým syn Pavel.

Přejeme hodně zdraví

15. 3. Skrbková Zdeňka 75 let
17. 3. Vrána Josef 75 let
18. 3. Fišerová Jarmila 82 let

Sklenářice

6. 3. Vitvarová Emilie 96 let
30. 3. Vondráková Vlasta 70 let

Stará Ves

1. 3. Janoušek Josef 74 let

Tříč

2. 3. Patočka Josef 74 let
3. 3. Novák Josef 83 let
22. 3. Králík Rudolf 87 let
25. 3. Vrána Václav 74 let

Životní jubilea oslavili

Vysoké nad Jizerou

6. 3. Dvořáková Libuše 73 let
Metelková Marie 89 let
7. 3. Hejralová Marie 70 let
12. 3. Augustinová Růžena 76 let
Matoušková Zdeňka 83 let

Obchodní místo pro trhy

RM-SYSÉM, BURZA CENNÝCH PAPÍRŮ

o z n a m u j e

od února 1997 **Po, Út, St, Čt 7.30 - 16.30 hod.**
novou pracovní dobu: **Pá 7.30 - 15.00 hod.**

Služby:

- nákup, prodej akcií v RM-SYSTÉMU, na BURZE CENNÝCH PAPÍRŮ
- vybrané služby pro SCP (převod, blokáce, std.)
- informace o cenách akcií

Trhy:

RM-SYSTÉM, BCP
Městské kulturní středisko, 1. patro
Roztocká 500, Jilemnice - telefon: 0432/3685

Stavební firma P & P spol. s r.o. Vysoké nad Jizerou

p ř i j m e

zedníky stavební dělníky i celé party

Pro stavby:

Semily, Vysoké n. J, Rokytnice n. J.
Špindlerův Mlýn

Nástup možný od 1. dubna 1997.

Výhodné platové podmínky!

Informace na telefonních číslech:

0432/593121,

0432/94483 - vždy po 19 hod.

**Firma HYBLER TEXTIL s.r.o.
závod Hrabačov**

p ř i j m e

do zaměstnání v textilním provozu

mistry

(hodinová mzda 53,- Kč)

tkadleny

(hodinová mzda 45,- až 48,- Kč)

do třísměnného provozu.

Odvoz z odpoledních směn zajištěn.

Případné další informace získáte
na telefonních číslech 54 31 15 a 54 15 81
u vedoucího p. Strnádky.

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 2/1997, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 4,- Kč. Příspěvky zasílejte do konce každého
měsíce na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 51211.